

BABY, CAN I HAVE THE SPARE CHANGE?

I dette mindeportræt genkalder digteren Jannick Storm et langt og smukt vennesamliv med forfatteren Dan Turell, der bisættes i dag fra Arbejdermuseet i København

MINDERNE HAR man da lov at ha'. Midt under Rytmisk Konservatoriums koncert i 'Vin og Ølgod' i fredags fortalte Kim Mentzer, at Dan var død. Jeg hørte ikke meget af resten af musikken. Jeg havde godt nok ikke tænkt mig at blande mig i det lamenterende kor, men jeg kan ikke lade være. Dan betød så meget for mig.

Da Poul Borum i slutningen af tresserne dannede sin første forfatterskole, og vi sad i et obskurt lokale i den indre by og skulle præsentere os, lød det bag mig: Dan Turell. Jeg vendte mig så en kortklippet fyr i engelsk støvfrakke og med paraply. Han nikkede velvilligt ironisk til mig. Vores første møde. Jeg kendte ham kun fra lidt brevveksling, en læserbrevsfejde, og så fordi han var den eneste anmelder, der tog min daværende science fiction serie alvorligt. Af alle aviser anmeldte han for Kristeligt Dagblad. Men sådan var han jo hele tiden - uberegnelig.

I NOGLE ÅR var vi, sådan føltes det, næsten sammen dag og nat. Vi blev begge indvalgt i forlaget Arenas bestyrelse. Nu skulle der nye koste til. (Der var andre - Per Højholt, Kristen Bjørnkjær, Poul Vad, Niels Egebak og Leif Hjernøe).

Det kom der en del milledt talt mærkværdige bøger ud af. På et tidspunkt talte Dan varmt for, at jeg skulle redigere en antologi med nyere engelske og amerikanske tekster. Det syntes alle var en god ide. Jeg syntes kun ideen var god, hvis Dan blev medredaktør. Dette samarbejde resulterede i ikke mindre end to store bøger 'Døds-layoutet I og II'. Et værk, der ikke mindst på grund af Dans entusiasme, står som intet mindre end et monument.

Det var for øvrigt en frygtelig kaotisk tid for os begge. Vi var begge blevet skilt nogenlunde samtidig, og havde sammen og enkeltvis vores op- og nedture på Dødsruten. En tid delte vi oven i købet elskerinde, og det gjorde det jo ikke nemmere.

Nu var der jo altid hash nok i hytten hos Dan, og en aften, da vi havde aftalt at lave anden del af antologien færdig, kom han ud til mig i en taxi og sagde: Hele stammen sidder derhjemme og venter på dig. Det var den

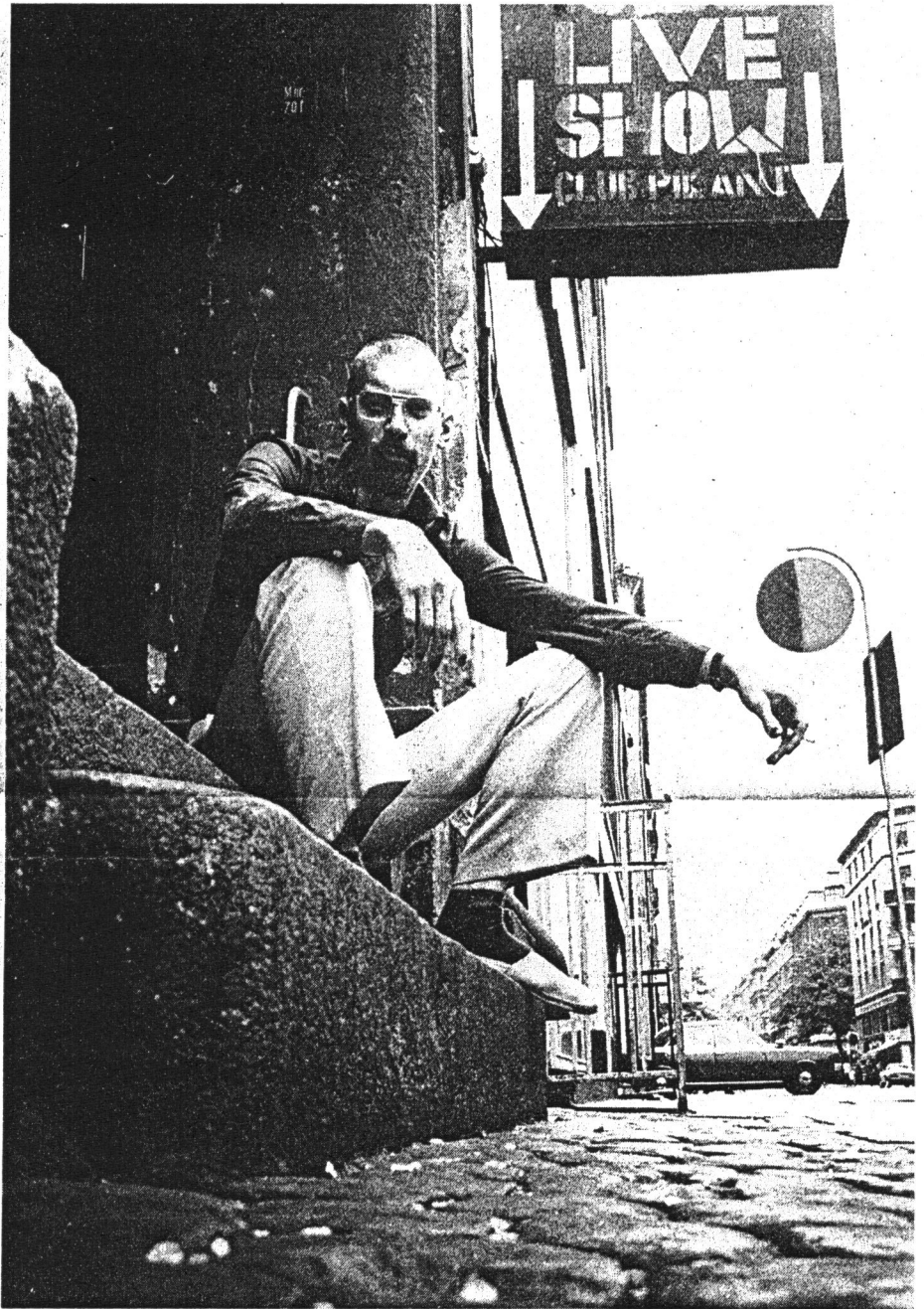
nedlagte husholdningsskole i Forhåbningsholms Alle, der fungerede som en slags kollektiv.

Den aften havde jeg ikke tal på piberne el er regnskab med om det var sort nepal eller rød libanon. Det sidste jeg husker, er, at mit hjerte 'sprængtes', som det hedder. Jeg skulle med bus til Odden næste morgen. Det var de næreste syner, jeg fik af Nordsjælland.

JEG HAVDE på et tidspunkt haft et kursus i science fiction på Biblioteksskolen. Det ville de gerne have mig til igen. Jeg bad om at få Dan med som 'hjælper'. Han kunne såmænd også godt trænge til lidt penge. Hans stående bemærkning, når vi mødtes på den tid, var et citat af den Lou Reed vi begge elskede: Baby, can I have the spare change? (Da han engang lånte min lejlighed i Tåstrup mens jeg var i London, tømte han mit syltetøjsglas med småpenge. Det var da så naturligt. Havde jeg ikke altid stukket ham lidt håndører?)

Det kursus på Biblioteksskolen glemmer eleverne garanteret aldrig! Vi mødtes altid på Dans opfordring på Hovedbanegårdens restaurant. 'Det er sgu deprimerende, så resten kan kun blive bedre.' Her sad vi og fordelte rollerne. Rev brutalt sider ud af bøgerne. Tag du dén her, så klarer jeg den. Osv. Og selv om vi altså skulle undervise i science fiction, blev det til alt muligt andet. Jeg underviste blandt andet i, hvordan man kunne file med s-togsbilletterne (det var dengang), og når jeg kørte træet, kunne jeg roligt sige: Nu vil Onkel Danny underholde! Og så kastede Dan sig ud i en længere demonstration af 'I Ching's fortræffeligheder. Jo, de lærte skam noget om livet - og endnu bedre: de fik de bedste karakterer i science fiction nogensinde.

FØR DET KURSUS var jeg begyndt at gå med neglelak. Jeg bed negle og havde fundet ud af, at det var et probat middel mod det. Jeg brugte både perlemor og krappø. Dan så misundeligt på det. Da jeg efter en tur i London forærede ham en kasse Mary Quant 'Make up for Men', blev han lykkelig. En dag i taxien på vej ud til biblioteksskolen stak han hænderne frem. Han havde

Dan Turell som han så ud i 1981, og som hele Danmark husker ham. Foto Morten Langkilde.

malet sine negle sorte. Og så var dét jo på plads. Iscenesættelsen havde fået endnu en tak.

Det har undret mig, at man i nekrologerne er faldet på røven for at Dan også kunne alt det klassiske. Men man går tit fejl af folk, hvis man bare dømmer dem på et eller andet ydre. På den tid havde vi det også med at vandre rundt om natten i København - helst Vesterbo. Jeg husker en meget lang nat, hvor vi gik op og ned ad Vesterbrogade, jeg ved ikke hvor mange gange, og diskuterede et par linjer af Grundtvig: 'Når skyggen er ligest, da hulke de små, som stirre derpå.' Dans udlægning var diametralt modsat af min, men vi blev ved. Det var Grundtvig på højt plan. Det slutte-

de først, da vi udmattede faldt ind i stamværtshuset, 'Frederik VI'.

OG DER VAR dengang og dengang. Jeg husker engang, da Dan spurgte mig om det var kloget at gå over til Gyldendal. Jeg svarede, at den første bog tager de jo. Du får det værre med den næste. Det kom til at passe. Jeg kom op til ham en formiddag og han satte modfallden en Merle Haggard-plade på. Gyldendal havde lige afvist hans næste, digtsamlingen 'Vangede-Billeder'. 'De siger, hvad skrive den om til prosa. Hvad synes du?' Nu havde jeg jo læst den, og jeg svarede, at det kunne da vel ikke være så svært. Digtene var faktisk noget af en træskodans. Nå, det gjorde han jo så.

Med det velkendte resultat at han i nogle få øjeblikke var en rig mand.

ÅH, DER VAR så mange gyldne øjeblikke. Som da vi spillede badminton med digteren Sven Christer Swahn i Malmø. Som da vi ditsjede en racistisk jødisk forlægger og gik på Pariserklubben og morede os. Som da vi sejlede rundt i robåd på søerne med Henning Mortensen og Jens Smærup Sørensen. Og. Og. Og.

JEG HAR ET lille hæfte af Dans, trykt i seks eksemplarer, hvoraf der nu kun er tre tilbage. Håndskrevet, med kun fem digte. Jeg tog det frem og græd. Fordi man aldrig mere skal høre den ironisk-undskyldende stemme: Baby, can I have the

spare change? Det hedder 'Grønt lys'. Det kan ikke være rigtigt det kan ikke være rigtigt Græssets sang er blodets rytme Skoven er hele omkredsen der er ikke andet end skove Træerne siver hemmelige lyde til rødderne Det er meget smukt og om lidt er jeg død eller barn

AF JANNICK STORM